

pligtige, att till förutnämnda kassa af sin pension betala 8 procent, till dess de hafva uppnått 55 lefnadsår. De folkskolelärare, som för obotlig sjukdoms skull nödgas taga afsked, varda från dessa procent befriade.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1874.

S. Benj. Linné.

N:o 71.

Af Herr **S. B. Linné**: *Derom att jemväl för musikaliska arbeten eller kompositioner måtte tillämpas hvad lagen af den 3 Maj 1867 stadgar rörande efterbildning af konstverk.*

Uti en skrifvelse till Kongl. Maj:t den 28 Februari 1863 uttalade Riksdagen denna åsigt, att, då produkterna af tankens arbete vore lika mycket förtjenta af skydd, som hvarje annan produktion, hvilket ock redan vore så till vida uti lagstiftningen erkänt, som tryckfrihetsförordningen skyddade författares eganderätt till deras verk, och genom särskild förordning den 20 Juli 1855 vore förbjudet att, utan författarens eller hans rättsinnehafvares tillåtelse, offentligen uppföra ett dramatiskt eller för skådeplatsen författadt musikaliskt arbete; så egde konstnären lika berättigade anspråk derå, att eganderätten till hans verk af lagen hägnades. Denna skrifvelse föranledde Kongl. Maj:t, att genom nådig proposition den 4 December 1866 för Riksdagen framlägga ett förslag till lag angående efterbildning af konstverk, hvilken lag, af Riksdagen godkänd, sanktionerades genom Kongl. förordningen den 3 Maj 1867.

Ehuru denna lag endast afser plastiska och tekniska konstverk, så innehåller dock såväl sjelfva denna lag, som ofvan anmärkta Kongl. förordning af den 20 Juli 1855 och Riksdagens anförda skrifvelse så

tydliga och bestämda häntydingar derpå, att eganderättens heliga lag jemväl bör på hvarjehanda andra konstverk tillämpas; men ty värr är det icke så med musikaliska konstalster eller tondikter, ty de eftertryckas oförsynt, utan att författaren eller kompositören på något sätt kan sådant förhindra. Utaf alla konstalster äro väl ock musikalstren de fördelaktigaste att eftertrycka, emedan noternas universala beteckning och läsning gör, att, hvarhelst ett musikverk utgifves, kan det utan all slags öfversättning eller omarbetning så att säga läsas och förstås i hela den bildade världen. Man finner lätt härutaf, att ingen är utsatt för större fara, än tondiktaren, att genast, så snart hans verk sett dagsljuset, få detsamma eftertryckt hvar som helst och således se sina mödor, sina skapelser kringspidas kring länder och folk, utan att honom tillerkännes den ringaste lön eller uppmuntran för sitt arbete, sin konst; ty hvilken förläggare kan eller vill stå risken att gifva en kompositör ett författarehonorarium, när det tryckta arbetet, utan ett dylikt honorarium, kan i utlandet genast eftertryckas och i godtköpsupplagor öfverallt försäljas. Denna betänkliga och orättfärdiga sak att eftertryck af musikaliska konstalster icke kan på något sätt, eller med stöd af gällande tryckfrihetsförordning, af författare eller kompositör hindras, gör honom i detta hänseende rättslös och föranleder att få inom vårt land våga utgifva några kompositioner eller på annat sätt befatta sig med tondiktning, emedan en här den ena dagen med stor kostnad åstadkommen upplaga kan genom nästa dag från utlandet inkommen godtköpsupplaga helt och hållet förhindras att blifva såld. Detta är minst sagdt illa; ty Sverige besitter stora och kanske relativt flera musikaliska förmågor än något annat land; men dessa konstidkare äro hos oss beröfvade all möjlighet att arbeta och af sitt arbete skörda frukt. En rättelse härutinnan är derföre af behovvet högeligen påkallad, och Riksdagens förut åberopade åsigt om konstidkares eganderätt till sina produkter föranleder motionären att hoppas, det icke heller musikkompositörer skola längre lemnas rättslösa.

Utom hvad kompositörerne sjelfva och våra musikkataloger kunna vitsorda om behöfligheten af en lag, som skyddar den artistiska eganderätten, får jag äfven åberopa de af nordiska juristmötet 1872 samt skandinaviska bokhandlaremötet 1873 enhälligt uttalade åsigterna om en dylik mellanrikslag; men som en sådan lag troligen ej på länge kan åstadkommas, anser jag det för högst angeläget och nästan tillfyllestgörande, om en dylik lag eller ett förbud att eftertrycka musikalster blefve ensam för Sverige, i likhet med den redan för efterbildning af konstverk, antagen.

På grund af hvad jag sålunda haft äran andraga, får jag vördsamast föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att allt, hvad lagen af den 3 Maj 1867 stadgar rörande efterbildning af konstverk, jemväl må gälla för musikaliska arbeten eller kompositioner.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1874.

S. Benj. Linné.

N:o 72.

Af Herr **S. B. Linné:** *Om nedsättning i nu gällande brefporto.*

Till beredande af lindring för den korresponderande allmänheten och till lättnad vid förandet af Postverkets räkenskaper, och då man genom nedsatt porto ej har att frukta minskning i Postverkets inkomster, emedan brefvens antal, då portot är ringa, ökas, såsom ock genom skrifkonstens större utbredning, får jag vördsamt föreslå det Riksdagen ville för sin del besluta

att befodringsafgiften för vanliga bref som för närvarande utgör 12 öre, bestämmes till 10 öre för bref vägande till och med 4 ort och för bref vägande mera i förhållande derefter.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

S. Benj. Linné.
